22.01.2023 г. / 15:06:36

Вяра

ОТНОСНО КОРЕНА НА ЗЛОТО, НАЧАЛОТО НА ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“ И БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА (цялата статия)

Султанския ферман за учредяване на българската екзархия

Султан ски берат за назначаване на митрополит Иларион за Неврокопски митрополит

Трябва да уточним, че описаното еретическо учение на българската църква фактически представлява задълбочаване на отстъплението, започнало сред всичките поместни църкви още в началото на XIX в., с приемане на ереста на единоверието – тоест евхаристийно духовно общение на руската църква с непокаяли се еретици старообрядци.
Закономерно останалите поместни църкви, включително и Константинополския патриархат заедно с българите, отпадат от православието в тази ерес чрез неосъждане и неотделяне от единоверческата еретическа руска църква. Напротив те продължават духовно евхаристийно общение с руснаците и съответно с приетите за окормяване от тях анатемосани еретици старообрядци.

ТАКА ВСИЧКИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ ПОПАДАТ ПОД АНАТЕМАТА НА ГОЛЕМИЯ МОСКОВСКИ ПРАВОСЛАВЕН СЪБОР ОТ 1667 Г., КОЙТО Е ИЗОБЛИЧИЛ И ПРОКЛЕЛ СТАРООБРЯДЦИТЕ.

Много е важно да се знае, че освен тогава православните руски архиереи, на този събор са участвали и са приели решенията му също Александрийския патриарх (тогава съдия Вселенски), Антиохийския (тогава патриарх на целия Изток), представители на Йерусалимския и Константинополския патриархат. Приетите решения на Големия Московски събор се потвърждава и от останалите православни църкви!

Чрез приемане на литургийно общение със строобрядци руската църква и ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ ЦЪРКВИ, КОИТО ПРОДЪЛЖАВАТ ДА СА В ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С НЕЯ ПОПАДАТ КАКТО ПОД АНАТЕМАТА НА ГОЛЕМИЯ МОСКОВСКИ ПРАВОСЛАВЕН СЪБОР, ТАКА И ПОД СЛЕДНИТЕ ОТЛЪЧВАНИЯ ОТ БЛАГОДАТТА БОЖИЯ:

„***Ако някой, макар и вкъщи, се помоли с отлъчен от църковно общение, да бъде (и сам той) отлъчен***”. (10-то

апостолско правило)

„Епископ, презвитер или дякон, който само се е молил с еретици, нека се отлъчи; ***а ако им позволи да вършат нещо като свещенослужители в църквата, да бъде низвергнат****” (Апост. 45).*

*„****Забранява се моленето с еретик или с разколник****” (Лаод. 33).*

„Не се позволява да се приемат благословения от еретици, понеже те са повече пустословия, отколкото благословения” (Лаод. 32).

„Заповядваме да се низвергват епископ или презвитер, които са приели кръщение или жертва на еретици, понеже: „Какво съгласие може да има между Христа и Велиара? Или какво общо има верният с неверния?” (2 Кор. 6:15) (Апост. 46).

*„****Еретици не трябва да присъстват на свещенодействие и молитва на верните****, ако не обещаят, че ще се покаят и че ще напуснат ереста.“ (Тим. Алекс. 9).*

„Кръстени или ръкоположени от еретици не могат да бъдат нито верни, нито служители на църквата” (Апост. 68).

ЕРЕСТА НА ЕДИНОВЕРИЕТО ДНЕС СЕ Е РАЗВИЛА ДО ДОГМАТИЧЕСКИ И РЕЛИГИОЗЕН СИНКРЕТИЗЪМ (обединяване – гр.), ТОЕСТ ДО МОЛИТВЕНО ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С КАТОЛИЦИ, ПРОТЕСТАНТИ, МОНОФИЗИТИ, НЕСТОРИАНИ И ДРУГИ ЕРЕТИЦИ И СЕКТАНТИ, А СЪЩО И С МЮСЮЛМАНИ, БУДИСТИ, ЗОРОАСТРИЙЦИ, ИНДУИСТИ, ШИНТОИСТИ И ДРУГИ ЗЛОВЕРЦИ, КРИВОВЕРЦИ, ЕЗИЧНИЦИ, ОКУЛТИСТИ И БЕЗБОЖНИЦИ! Този синкретизъм е наречен икуменизъм и ПРЕДСТАВЛЯВА НОВАТА РЕЛИГИЯ НА ИДВАЩИЯ МНОГО СКОРО АНТИХРИСТ.

ФАКТИЧЕСКИ ВСИЧКИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ, КОИТО СА

ПОДПИСАЛИ ДОКУМЕНТИТЕ И РЕШЕНИЯТА НА КОЯТО И ДА Е ИКУМЕНИЧЕСКА ОРГАНИЗАЦИЯ ИЛИ ФОРУМ (НАПРИМЕР НА СВЕТОВНИЯ СЪВЕТ НА ЦЪРКВИТЕ, КЪДЕТО УЧАСТВАТ ПОВЕЧЕТО ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ, ИЛИ НА ФОРУМИТЕ В АСИЗИ, КЪДЕТО Е БИЛА И БЪЛГАРСКАТА "ПРАВОСЛАВНА" ЦЪРКВА), И УЧАСТВАТ В МОЛИТВЕНО ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С ЕРЕСИ И ДРУГИ РЕЛИГИИ, КАКТО И ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ ПОМЕСТНИ ЦЪРКВИ, КОИТО ПРОДЪЛЖАВАТ ДА СА В ЕВХАРИСТИЙНО ДУХОВНО ОБЩЕНИЕ С ТЯХ, ПОПАДАТ ПОД АНАТЕМИТЕ НА СВЕТИТЕ ВСЕЛЕНСКИ И ПОМЕСТНИ СЪБОРИ, ОСЪДИЛИ ТЕЗИ ЕРЕСИ И РЕЛИГИИ, А СЪЩО И ПОД ОТЛЪЧВАНИЯТА ОТ БЛАГОДАТТА БОЖИЯ, СПОМЕНАТИ ПО-ГОРЕ.

Но да се върнем към едно от последствията на започнатото в 1800 г. еретическо единоверие, А ИМЕННО БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА НА ЕТНОФИЛЕТИЗМА.

Когато говорим за нововъведения трябва да кажем, че нашата официална Б“ПЦ“ е един доста мощен новатор, в **много, много лошия** смисъл на тази дума. Това, което съвременните българи имат за „свещенна“ борба за църковна „**самостоятелност**“ представлява всъщност задълбочаваща се борба против **Бога, Който е създал Църквата**. В тази борба част от тогавашните ни духовници (защото те са били само част) ползват мощната подкрепа на богохулните протестанстски църкви, сатанинското масонство и антихристиянската, антибългарска мюсюлманска власт в лицето на самия падишах. Резултата не закъснява: създадената с заповед на султана българска автокефална църква е **осъдена от всичките останали поместни църкви**. Така Б“П““Ц“ започва да поема нова еретическа отрова, с която напоява цялото ни общество, а в последствие спомага силно това да се случи и в останалите поместни църкви. Нашите **„духовници“ - революционери** следват ревностно и

са окрепявани не само от видимите, но и от невидимите сили на **първият революционер** – възстаналия против Бога ангел. Те поставят нов етап в общуването с еретици, кривоверци и масони, които ги подкрепят с една единствена цел – задълбочаване на отстъплението.

Както писахме вече, първите еретически отклонения са започнали при създаване на единоверието в Русия, когато се влиза в литургийно общение с непокаяли се еретици старообрядци.

Това общуване се развива през годините за да премине в ересттa на икуменизма и в мерзостите, които видяхме по – горе. **Под влияние на своите подстрекатели – националните секти наречени Англиканска, Лютеранска и всякакви други народни ПРОТЕСТантски „църкви“**, а също и на един от най – мощните „ПРОТЕСТиращи“ против Православието – римския папа и неговите рицарски масонски ордени, нашата родна „църква“ внася ЗА ПЪРВИ ПЪТ **ересттa на националната църква**, като започва и тя на свой ред да ПРОТЕСТИРА против БОГОУСТАНОВЕНИЯ РЕД и бива отлъчена в схизмата на **ЕТНОФИЛЕТИЗМА**. До разкола на българските духовници се стига, след като те отказват всички предложени им възможности и отстъпки. Тоест **ОСНОВНАТА ЦЕЛ НА РЪКОВОДЕЩИЯТ ГИ КЛИР Е БИЛА ИМЕННО ВНАСЯНЕ НА ПОРЕДЕН СМУТ**.

Ето и историята на българския разкол:

Още **четвъртият Вселенски събор** в 28 – мото си правило е определил окръга на Константинополския престол, като е включил към него Сицилийския, Понтийския и Тракийския окръг. Мястото на Българската Църква било потвърдено и на събора в Константинопол 869 – 870 г. при свети Патриарх Игнатий, като била определена нейната автономност начело с Архиепископ, под върховната юрисдикция на

Константинополския Патриарх. През 927 г., при свети цар Петър I Българската Църква получава ранг на Патриаршия. По време на Византийското и Османското робство църковната независимост на българите се запазва в лицето на Охридската Българска Архиепископия (1019 – 1767 г.). Междувременно по време на второто Българско царство е създадена автономната Търновска Архиепископия, която през 1203 г. изпада в схизма поради унията ѝ с Рим. По времето на благоверния цар Йоан Асен II, през 1235 г., на Великия събор в Лампсак Българската Църква отново станала Патриаршия, с известна зависимост от Константинопол. Поради наличието на националистически тенденции сред българското духовенство, въпросът за върховната власт на Константинополския престол над Българската Църква бил повдигнат от свети патриарх Каллист I, в посланието му от 1355 г. **Най – големите български подвижници и книжовници от това време – светите преподобни Теодосий Търновски и Роман Търновски, биват защитници на православното становище срещу националистическото българско течение.**

Позовавайки се на древните църковни канони (28-мо правило на IV и 36-то правило на VI Вселенски Събор) свети патриарх Каллист I изтъква правата на Константинополския Патриарх по отношение на предстоятелите на другите Източни Църкви, в това число и власт за съдопроизводство. Българския първойерарх се обвинява в **отклонение от определените му в Лампсак** права и задължения. Той трябвало да плаща данък и берии на Вселенския Патриарх да споменава името му по време на богослужение и дори да се явява на съд в Константинопол, когато се е отклонил от задълженията си. В посланието си свети Каллист отбелязва, че само „искрената любов и разположение към височайшия цар на българите, господин Йоан Асен, истинен в Светия Дух син на наше смирение“ е

причина неканоничните постъпки на българския Църковен глава да не бъдат подложени на съд от „Светия и Велик Синод“ и да се остави това разследване, „докато не видим повиновението на Търновския Патриарх.“

Данните от това послание кореспондират със сведенията в житието на свети Теодосий Търновски. В предсмъртната си болест светият българин желаел да се види със свети Каллист – своя духовен приятел и съученик при свети Григорий Синаит, който бил техен общ учител. **Свети Теодосий предава управлението на братята на свети Роман и тайно се преселва в Константинопол, където бива миропомазан от свети Каллист и на 27 ноември 1362 г. предава Богу дух, като бива канонизиран от Вселенския Патриарх. Позицията на този голям български светец в спора между националните тенденции и Богоустановения ред е достатъчно показателна**. Службата на свети Теодосий била написана от йеросхимонах Спиридон, скърбящ за това, че тогава, когато Константинопол отдал чест на подвизите на преподобния, българската страна не почитала своя подвижник.

Подчиняването на Видинската епархия под юрисдикцията на Константинопол става в 1381 г., когато по искане на цар Йоан Страцимир, Вселенската Патриаршия определила за Видински Митрополит кир Касиан. След завоюването на Търново, севернобългарската Църква преминава към Константинополската Патриаршия, но последната не престава да титулува Търновския Епископ като Митрополит, който е „пречестен и екзарх на цяла България“. Автокефална Българска Църква остава Охридската Архиепископия. Много от Епископите назначавани по българските земи по време на робството са българи, а самите гръцки Епископи при по – дълго стоене в българските земи са изучавали езика и са

преподавали на български (***Преподавали са вярата на народа и са я поддържали жива в него, за това и той не я дал на поганците. Сега нашите родни „духовници“ не искат да я преподават, а само я продават, за това и народа се е предал и е унищожил спасителната вяра на предците***). Гръцките владици са помагали да се превеждат на български множество книги, да се строят български църкви и манастири с български училища към тях. **Те са имали решителен принос за запазване на българската православна култура и духовното съхраняване на нашия народ през вековете на робството.**

Да разгледаме кои са разколниците и от къде черпят те отровните си идеи.

Водачът на племенистите е Иларион Макариополски. Учил се е на остров Андрос и там е станал член на т.нар. **„андроско общество“** образувано около 1835 г. от българските ученици на **философа еретик Теофил Каирис**, който е бил **яростен отрицател на християнството** и гръцки националист. **„Обществото“ е съставено по образеца на гръцките националистически въстанически тайни общества – етерии, по чиито пример са изградени и българските революционни комитети. Всички те, както и „братствата“ и ордените, работили усърдно през вековете за разцепленията в християнството и за революционните метежи, залели с кръв и разрушили монархическите патриархални общества на стара Европа, са образувани по модела на масонските тайни организации, ръководени са от масони и са спонсорирани от един център – юдейския синедрион, началстван от наследниците на тези, които разпнаха Спасителя и започнха да готвят света за техния фалшив**

месия – антихриста.

Да се върнем към хронологията на събитията – в средата на 19-ти век един от най – влиятелните българи в Османската империя е внукът на Софроний Врачански – княз Стефан Богориди. Родолюбецът успява да издейства от властите разрешение **и с помоща на Константинополската патриаршия в Цариград се построява и освещава българския храм „Свети Стефан“.** В посланието на Константинополския събор до синода на Руската Църква от 12.12.1868 г. се казва следното: „... Великата Христова Църква, следвайки евангелската любов **с всички средства... съдействуваше** да се устроят за българите..., не само особено българско училище, но и свещен храм във Фенер, **с разрешение** да се извършват в него божествените тайнодействия и служби, а също така и проповедта на българо-славянски език... **Църквата им назначи епископи**, говорещи техния език, именно: Стефан Лаодикийски, после Поликарп Патарски, след това Иларион Макариополски,.. **Оказвайки такива благодеяния на хора със скрит характер, църквата и не забелязваше, че тя със собствените си ръце приготви виновника за смущенията**. Защото тези самите хора, които приемаха така близо до сърцето си народното обособяване и племенното разделение в Църквата... разсейваха, като семе, своите метежнически национални идеи, призовавайки, точно като на поход, към въстание...“.

Признаците на разрушителните етно – еретически български идеи се появяват за първи път официално на патриаршеското събрание в Константинопол (1858-1860 г.). В свое послание към събранието част от нашите сънародници предявяват изисквания, които **открито влизат в противоречие с каноните.** Те искали да се избират архиереите в българските епархии на неканоничен принцип чрез **гласоподаване на**

светските и духовни първенци. **Вселенските събори са определили, че това става само с епископско гласоподаване**. Цариградският патриархат отговаря на българите съвсем справедливо, **че понеже никоя епархия няма това право, то и те не могат да го имат**. След несъгласието на търновския представител другите членове на събранието напразно му отбелязвали :“ Вие разделяте, но църквата не може да приеме такова начало на племенна разлика...“. **Племенност на гръцки означава филетизъм – това е наименованието на новото еретическо учение, чиито последователи в последствие са обявени за схизматици**. Филетизмът **е ерес** учеща, че християните, основавайки се само на племенните различия, трябва да съставят свои особенни, народни църкви. **Именно част от българите първи в историята на православието са дръзнали да въведат от светския живот в църквата новото начало на националните различия – филетизма, начало, КОЕТО Е ПРОТИВНО НА ЕВАНГЕЛИЕТО И НА ЦЪРКОВНИТЕ КАНОНИ. Трябва да уточним, че това са били само част от нашите сънародници, подмамени от юдосатанистите, които са се възползвали от родолюбието им. Тактиката е била използвана преди това с голям успех и е довела запада до отпадането му от Христа и превръщането му в сборище от национални секти, борещи се помежду си и всички заедно със Светата Църква. Не случайно след отделянето им от Православието те изпадат в дълбока морална криза изразила се в „плащане на изкупление“ – индулгенции, промяна на символа на вярата, възраждане на древни ереси в богослужението, инквиция, клади, кръстоностни походи, войни с православните държави, иконоборчество, „ренесанс“ – тоест възраждане на езичеството и разврата, реформация, протестантство, братоубийствени кървави религиозни конфликти,**

конкистадори, расизъм (*произлизащ от юдейският им финансов елит и неговия войнстващ талмудизъм*), разграбване и геноциди по време на колонизацията, концентрационни лагери, робство и търговия с роби, узаконен бандитизъм, пиратство и търговия с опиум, антихристиянски философии, „просвещение“, революции, граждански и световни войни, див капитализъм, фашизъм, комунизъм, нацизъм, сексуална революция, глобализъм, узконяване на педерастията, наркотиците, многоженството, садо-мазохизма, семейния секс, педофилията и сношенията с животни. Това са техните „европейски“ сатанински „ценности“, породени от отпаденето им от спасителната вяра в Бог. По същия унищожителен път отдавна е тръгнал и нашият окаян народ.

И така, последното молитвено общение между патриаршията и част от българите, възприели отровните еретически западни идеи е при опелото на големия родолюбец княз Богориди на 1 август 1859 г. С неговата смърт се премахва и последната пречка пред разколниците. Следва и първият официален акт на новото отстъпление: - на 3 април 1860 г. по време на Великденската тържествена литургия Иларион Макариополски престава да споменава константинополски патриарх Кирил VII. Без срам и в нарушение на клетвите които е дал в църквата, Иларион казва само „всякое епископство православное“, точно като някакъв самозван архиепископ на всички българи. На другия ден и в последствие той с еретическата си уста продължава да разглася **пагубната проповед на духовно и нравствено въстание**. След трикратно повикване Макариополски накрая се явява на събора, свикан поради неговите антицърковни действия. Там той продължава да упорства и не се разкайва казвайки, че правел това по повеление на народа. Истината обаче е, че

голяма част от българите не са съгласни с разколниците и остават на православни позиции. В тази връзка вестник „България“, който забележете - **активно работи за уния с католиците**, представя Иларион като жертва на бунт в църквата. Именно униатската, прозападна партия на Драган Цанков успява да внуши, че всяко споразумение с патриаршията е гибелно за българското движение. В противовес на българите униати, Филарет Московски (Дроздов) съветва руската дипломация да съдейства за помирението между българите филетисти и патриаршията.

След действията на схизматиците филетисти, следва и реакцията – на 4 февруари 1861 г. е свикан събор в Константинопол от патриарх Иоаким II с участието на Александрийският патриарх Каллиник, Антиохийският Иеротей, Йерусалимският Кирилл II, главни митрополити и епископи в това число и българите – Родоски епископ Игнатий, Нишавски епископ Доротей и Врачански епископ Паисий.

След предписаното от каноните трикратно повикване на виновните, за да се явят за оправдание, на 24 февруари съборът лишил от епископски сан Иларион Макариополски и Авксентий Велешки „за това, че те не само сами нарушиха съществуващия свещен ред и презряха църковните постановления и канони, но свръх това, злонамерено внесоха посред българския народ във висша степен пагубните за него смутове и раздори и разсейваха смутителни съблазни.“ (Послание на Цариградския патриарх и синода му до синода на руската църква от 12 декември 1868 г.).

На 25 февруари 1861 г. събора изпраща послание към българския народ, в което пише подробно за казаното по – горе: „И ето как стана това прискърбно зрелище: преди няколко години православните българи, които живеят в

Константинопол, помолиха за… построяването тук в Константинопол на един храм, в който всички свещени последования да се извършват на славянски език… църквата в своята майчинска грижа благоприятно възприе и прошението им,.. защото не прави ни едно различие на народности за своите чада… и се построи в патриаршеската енория при Палатея един молебен дом на името на първомъченик Стефан… Но миналата година, в самия ден на спасителната Пасха,.. първенствуващият, по злощастие, архиерейски в споменатия молебен дом отстъпник и клетвопрестъпник Иларион изхвърли правилния помен на Вселенския Патриарх! Като чу това, църквата събра велик и свещен събор, в който присъствуваха и блаженнейшите патриарси Александрийският, Антохийският и Йерусалимският, и призова споменатия Иларион и подобаващо го съветва с много кротост и благоприятност, като му напомни страшните обещания, които по време на ръкоположението си даде, като държеше в ръцете си свещеното Евангелие сиреч: „да се подчинява на апостолските и съборните повеления и правила и се покорява непременно на патриарха и да съхранява цели и неизменни правдините на Патриаршеския престол“, а заедно му показа и запрещенията, които са определили против ония, които дръзват да направят такива престъпления, но той,.. обаче презря църковните съвети и въздигна явно знамето на разбунтуването!.. А при другите си беззакония дръзна безсъвестно да ръкополага и свещеници, показвайки се във всичко единоревнител и единоравен на онези древни злоименни отстъпници от църквата! И не е чудно, но и е много вероятно и той да е нечестив,.. защото, както сега научаваме се е учил в училището, което богопротивният Каирис преди много години беше построил… от когото е научил своето злославие и противохристиянските си мисли… А при всичко това, той и единомисленият му прежедебивш Дирахийски архиепископ Авксентий… не престанаха и във вестници, и в

книжки, раздавани даром, да изливат с много безсрамност безбройни поругания против великата Христова църква…

И ние според определеното ни по Божията милост… предвъзвестявахме бездната, към която бутат себе си и православния български народ, под вида на родолюбие, и по злощастие нашите думи не се излъгаха, **ЗАЩОТО РЪКАТА, КОЯТО СКРИШОМ ДЕЙСТВУВАШЕ ДО ДНЕС, ЗАПОЧНА ДА ДЕЙСТВА ПО-ЯВНО… ЗАЩОТО ТЕЗИ, КАТО ОТСТЪПИХА ОТ ОТЕЧЕСКОТО СИ ПРАВОСЛАВИЕ, СТАНАХА ПАВЛИКЯНИ! И ЕТО КАК СТАНА ТОВА**:.. ДВАМА ИЕРОМОНАСИ,.. РОДОМ БЪЛГАРИ,.. И С НЯКОИ ДРУГИ ДО СТО ДУШИ ПОДОБНО БЪЛГАРИ ХРИСТИЯНИ, НЕПРЕМЕННО **СЪС СПОРАЗУМЕНИЕТО НА СПОМЕНАТИТЕ ОТСТЪПНИЦИ ОТ СЪБОРНАТА ЦЪРКВА, Т. Е. МАКАРИОПОЛСКИЯ И ПРЕЖДЕ ДИРАХИЙСКИЯ**, КАТО ВЗЕХА НЯКОИ ОТ СВЕЩЕНИТЕ ОДЕЖДИ И СЪСЪДИ НА БОЖЕСТВЕНОТО СВЕЩЕНОДЕЙСТВИЕ… **ОТИДОХА ПРИ АРМЕНОКАТОЛИЧЕСКИЯ ЕПИСКОП НА ГАЛАТА**, КОЙТО ГИ ВЪЗПРИЕ В ЕДНА ЦЪРКВИЧКА… ТАМ КАТО СЕ СЪБРАХА И ДРУГИ ЗАПАДНИ СВЕЩЕНИЦИ СЕ ИЗРЕЧЕ ЕДНО ИЗЛОЖЕНИЕ, КОЕТО ИМАШЕ ОПРЕДЕЛЕНИЕТО НА **ОТСТЪПЛЕНИЕТО ИМ ОТ НАШАТА НЕПОРОЧНА ВЯРА** И СЪГЛАСИЯТА, КОИТО НАПРАВИХА ПОМЕЖДУ СИ С РИМСКИЯ ПОНТИФИКАТ… И ТАКА СЕ УЗАКОНИ ТОЗИ ПОЗОР…

А вас всичките благословени в Христос чада подбуждаме и съветваме отечески да стоите утвърдени и непоколебими върху камъка на вярата,.. затъквайки вашите уши към обещанията и развратословията… на такива човеци, които казват и лъжепроповядват, че не са направили никое изменение в Богопредадените догми на нашата непорочна вяра **КАТО СЕ СЪЕДИНИХА С РИМСКИЯ ПАПА**… самото

отстъпване на един християнин от православната Източна църква и от духовното послушание към правилните му Пастири е голям смъртен грях. **За това от божествените отци наричат такова църковно отстъпване ДУХОВНО ПРЕЛЮБОДЕЙСТВО**…

Бягайте прочее, възлюбени, от тези коварни развратители на истината, които при другите си беззакония като се правят, че имат искрена ревност към вашето народно преуспяване, сшиват разновидни клевети против Църквата,…

Църквата не е направила различие между гърци, албанци, власи, сърби, българи, араби, арменци и прочие, но подобно прегръща всички вярващи православно в Христос като свои прелюбезни чада,.. като има завинаги в паметта си онова апостолско изречение „.. ***няма ни елин ни иудеин, ни обрязване ни необрязване, ни варварин ни скит, ни роб ни свободник, а всичко и във всичко е Христос***.“ (Кол. 3:9-11)“.

Посланието продължава с оповестяването на петнадесет точки с правата на българите.

Филарет Московски (Дроздов) казва за събора от 1861 г., че законът е бил спазен.

На следващия 26 февруари тържествено във всички църкви в Константинопол се прочита присъдата.

На 2 март българите анатемосват гръцките архиереи и патриарх, като основават **своя българска народна филетистка църква, която признава само основателя на Църквата Иисус Христос и е непринадлежаща към никое друго вероизповедание. Явна е приликата с протестантизма.** Към средата на април става очевидно, че Иларион и съмишлениците му губят. Всички са против тях,

включително и техните първоначални защитници.

Позицията на Филарет Московски (Дроздов) е **бързо да се търси заместник на Иларион**, с цел да се постигне компромис.

Но тези които стоят зад продължаващото отстъпление не искат компромис. Униатите са в своя апогей и Цанков тържествува, защото делегацията му в Рим **получава благословията на папа Пий IX**.

След като ръководителите на бунта в Христовата Църква са осъдени справедливо на заточение, те се обръщат към везира, обяснявайки му за „произвола“ на Константинополския Патриарх. **Филарет (Дроздов) се учудва на абсурда как "християните" се оплакват на мохамедани от "християнското" си началство**. Ето какво пише той: „**Да молят от Портата сами да учредят своя народна независима йерархия, това показва, че българите, макар вече достатъчно да са имали време да обмислят своето дело, но все още имат упорно желание, а не са придобили и понятие. Да учредят нова независима йерархия може само с благословението на законно съществуващата йерархия**.“

В своя телеграма от 12 ноември 1868г. до руския синод посланикът в Константинопол граф Игнатиев казва: **„Ние не можем да приемем да се основе български синод в Цариград, нито да влезем в общение с една българска автокефална църква**...“. Същото е твърдял и руския синод начело с **Инокентий Московски**, в своето писмено мнение от 19 април 1869 г. изпратено до Цариградския патриарх: „Без съгласието на негово всесветейшество и против неговата воля българите не са в право да вземат или да отнемат от него това, до което се домогват, а толкова повече не са в право

съвършено да се откажат от своето църковно подчинение на върховния архипастир като самоволно се откъснат от него. Това би било вече разкол и българите по църковните правила неизбежно биха били признати за разколници“.

Въпреки мнението на всички поместни църкви нашите филетисти, с **помоща на мохамеданската власт учредяват през 1870 г. ново еретическо образувание - Българска екзархия, създадена със султански ферман, тоест с намесата на антихристиянска светска власт. Ясно е каква политика следват турците – разделяй и владей**.

След злополучната богоявленска акция от 6 януари 1872 г., **Иларион Макариополски се поставя под анатема**. Руският посланик граф Игнатиев гледал на богоявленската самочинна служба като дело на русофоба Стоян Чомаков, **извършено с участието на английската дипломация, с оглед да се провалят неговите и на новия константинополски патриарх Антим VI помирителни усилия.**

Низвергнатите български архиереи самочинно избират за „Екзарх“ Антим I видинския митрополит Антим, а на 11 май 1872 г. той ги провъзгласява уж за невинни и развързани от правилното църковно низвергване и **бива самочинно провъзгласена независимостта на българската църква.**

На 15 май синодът на Константинополския патриарх низвергва самопровъзгласения „Екзарх“ Антим, а отлъчения вече Иларион бива предаден на вечна анатема.

През август 1872 г. в константинополския патриаршески храм „Свети великомъченик Георги“ се свиква нов събор на който присъстват представители на

Константинополския патриархат, Александрийския патриарх Софроний IV, Антиохийския патриарх Иеротей, Йерусалимския патриарх Кирилл II и Кипърския архиепископ Софроний.

Ето и решението на Светият Събор: „... **ДА СЕ ОСЪДИ** СЪГЛАСНО С БОЖЕСТВЕНИТЕ И СВЕЩЕНИ ПРАВИЛА НА НАШАТА СВЕТА ПРАВОСЛАВНА СЪБОРНА ЦЪРКВА **ОНОВА, КОЕТО ЗА ПЪРВИ ПЪТ СЕ ЧУВА В ХРИСТОВАТА ЦЪРКВА**, И Е СЪВСЕМ СТРАННО, ТОЕСТ **ВЪВЕЖДАНЕТО НА НАРОДОПЛЕМЕННАТА РАЗЛИКА ОТ НЕЧЕСТИВИ И НИЗВЕРГНАТИ АРХИЕРЕИ**, ПОКРОВИТЕЛИ И ПРЕДВОДИТЕЛИ НА БЪЛГАРСКАТА БУНА, И **КОЕТО КАТО РАЗКОЛ НИЕ ПРЕДАВАМЕ НА ВЕЧНА АНАТЕМА**. ВПРОЧЕМ И НИЗВЕРГНАТИТЕ И ОТЛЪЧЕНИ БИВШИ ЕДНО ВРЕМЕ АРХИЕРЕИ, **ЗАЕДНО С ОНЕЗИ ОТ БЪЛГАРИТЕ БИЛО ЕДНО ЛИЦЕ, БИЛО ГРАДОВЕ, ИЛИ СЕЛА, КОИТО СЛЕДВАТ СЛЕД ТАЗИ ЕРЕС НА ПЛЕМЕННОСТ, НИЕ ТАКИВА ГИ ПРОВЪЗГЛАСЯВАМЕ КАТО ОТЦЕПЕНИ ОТ ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА, ТОЕСТ СХИЗМАТИЦИ ИЛИ КОЕТО Е ВСЕ ЕДНО РАЗКОЛНИЦИ**“.

В работите на подготвителната комисия на Събора пише: „Всички от край време частно учредени християнски църкви бяха поместни и обгръщаха християнското население на един определен град... следователно се титулуваха обикновено от наименованието на града или от наименованието на окръга, а не от народния произход на населенията им.“ След това се казва, че тези църкви се състояха от християни от различни племена и народи, без племенна разлика помежду им, а и сега е така.

Подготвителната комисия пише още: „Но и след тези наложени им църковни и канонически проклятия предводителите на църковната буна и техните

единомисленици, вместо да се покаят, тези напротив, за зла чест, постоянствуват в упорството си и в противоканоничните си постъпки и се отцепиха съвсем от църквата според преждеспоменатото **4-то правило на Антиохийския Събор, като съставиха особена църква и я назоваха народна Българска църква... най – после си позволиха да ръкополагат ежедневно архиереи и свещеници,.. с други думи се гаврят с тайнствата ..."**

Събора нарича „сборище събранието, съставяно от непокорни презвитери и епископи, и от неразбиращи хора“.

НА ЗАСЕДАНИЕТО ОТ 16 СЕПТЕМВРИ САМАТА СХИЗМА Е ПРОВЪЗГЛАСЕНА ОФИЦИАЛНО И ЕДИНОГЛАСНО СЪС СЪБОРНО ОПРЕДЕЛЕНИЕ, ПОДПИСАНО ОТ 32-МА ПАТРИАРСИ, АРХИЕПИСКОПИ, МИТРОПОЛИТИ И ПР.

Този акт, според който всички български архипастири с духовенството и миряните са обявени за схизматици, е бил обнародван в пределите на Константинополския патриархат и по всички автокефални църкви.

През това време руският синод (сам той отдавна еретически единоверчески) не приема в общение българската „църква“. Затова след освобождението останалите в България руснаци построяват свои руски църкви, в които не сслужват с наши духовници.

Климент (Леонтиев) пише: „**Ако ние тогава бихме додразнили гърците до църковния разрив с нас, то биха ли били прави те или не, а разривът на Църквата би бил ужасен по своите последствия и за нас и за тях. А ние бяхме на косъм от това, поради милостта на нашите свободолюбци (*този момент от писмото е особено***

важен, защото както се разбира двете най-големи поместни православни църкви са били пред разрив заради действията на нашите – а може би именно това е била и целта на „андроските братя“ – задълбочаване на еретическите отклонения - б.ред.)*...** Истинската Църква ще бъде там където останат трима души. Църквата е вечна, но Русия не е вечна, и лишавайки се от православието тя ще погине. **Не силата на Русия е нужна за Църквата; силата на Църквата е необходима за Русия**;..“. *(**процеса на погибелта е започнал още в 1800-та с еретическите отклонения на единоверието, довели до разорителната война с Наполеон, доста показателното и предупредително превземане и изгаряне на столицата Москва, загубите в Кримската и Японската война, последвана от погромите и жидомасонските демократични последствия на първата революция през 1905 г., повторени след още по-фаталната Първа световна война, когато на мястото на православната в миналото велика Руска империя изникна жидовската сатанинска креатура СССР – б.ред.).

Управляващият руските приходи в България епископ Серафим (Соболев) осъществява на 27 декември 1922 г. пълно литургийно общение с еретика Маркианополски „епископ“, а по – късно Български „Екзарх“ – Стефан, в руската църква в гр. София, с благословението на Руския Задграничен Синод. Това съслужение е повторено в 1924 г. от Анастасий Кишиневски, по късно първоерарх на Руската Задгранична Църква, при „освещаване“ на събора Александър Невски. С българската схизматична „екзархия“ в пълно литургийно общение последователно влизат съответно Румънската (1922 г.), Полската (1925 г.), Сръбската

(1930 г.), а после и Финландската и Грузинската православни църкви. В този период започва и участието на „Екзархията“ в еретическото икуменическо движение.

В 1920 г. Константинополската Патриаршия задълбочава еретическите си отклонения, като "узаконява" догматическия синкретизъм - икуменизма, а на 22 февруари 1945 г. „снема“ схизмата над филетистите. НО ЕРЕТИЦИ НЕ МОГАТ ДА ВДИГАТ СХИЗМА. През 1968 г. българската „патриаршия“ пада официално и под новостилната схизма. В 1971 г. комунистите избират псевдопатриарха Максим. Така ереста на филетизма става главна предпоставка и за отпадането в проявилите се по – късно догматически ереси на новостилието, икуменизма, старостилния икуменизъм, обновленството, сергианството и до големите успехи на жидомасонството, революциите и комунизма, модернизма, прогресизма, еманципацията и демокрацията.

Светия Апостол говори: „Възлюбени, не на всеки дух вярвайте, а изпитвайте духовете, дали са от Бога, защото **много лъжепророци се явиха в света**.“ (*1 Иоан. 4:1*). „.. сега са се появили вече много антихристи: от това познаваме, че е последно време. **Те излязоха от нас, но те не бяха наши**...“ (*1 Иоан. 2: 18-19*).

За да схванем сериозността на разглеждания проблем, ще покажем само някои очевидни последици. Нека да си припомним част от решението на събора от **август 1872 г.** : **„.. ДА СЕ ОСЪДИ... ВЪВЕЖДАНЕТО НА НАРОДОПЛЕМЕННАТА РАЗЛИКА ОТ НЕЧЕСТИВИ И НИЗВЕРГНАТИ АРХИЕРЕИ, ПОКРОВИТЕЛИ И ПРЕДВОДИТЕЛИ НА БЪЛГАРСКАТА БУНА, И КОЕТО**

КАТО РАЗКОЛ НИЕ ПРЕДАВАМЕ НА ВЕЧНА АНАТЕМА… БИЛО ЕДНО ЛИЦЕ, БИЛО ГРАДОВЕ, ИЛИ СЕЛА, КОИТО СЛЕДВАТ СЛЕД ТАЗИ ЕРЕС НА ПЛЕМЕННОСТ, НИЕ ТАКИВА ГИ ПРОВЪЗГЛАСЯВАМЕ КАТО ОТЦЕПЕНИ ОТ ПРАВОСЛАВНАТА ЦЪРКВА, ТОЕСТ СХИЗМАТИЦИ…“.

Какво се случва веднага след това всички знаем. Лекомисленото отстъпничество на православните християни от единствената спасителна Истина (Йоан 14:6) вдига от тях охранителната Божия благодат (Лук. 24:49; Деян. 2:2-4; Дан. 12:7), **развързва силата на дявола над тях** (Откр. 20:3) **и дава възможност на мрачните духове от преизподнята да изпълнят поднебесното пространство с присъствието си.**

Българите стават играчка в ръцете на сатана и неговите демони и се превръщат в поредните кукли в техния световен театър. Започват предателства, арести и присъди, довели до едно преждевременно, неорганизирано, ограничено по територия и численост въстание. След велия априлски бунт върху българите се изсипват нечувани масови кланета, изнасилвания, мъчения, погроми, грабежи, палежи, изселвания, арести и заточения.

Въпреки, че успешно на помощ ни се притича Русия, в хода на Освободителната война се случват обрати довели до нови масови зверства като Старозагорския геноцид. Но и с това не се свършва – докоснала се за малко до бленуваното освобождение и обединение, благодарение на по-голямата си сестра, България веднага бива разкъсана и в не малка част отново хвърлена в робство от иначе многоуслужливия в борбата с Бога запад. Същия този запад, който обладан от демони зарази и нашия народ и в последствие ще го въвлече

в братоубийствени войни с православните си съседи, завършили, въпреки чудесата от героизъм, с нови масови кланета, загубени територии, преселници и национални катастрофи. Въпросния запад в чиито болни талмудически мозъци се зародиха богоборческите, сатанински философии на национал и интернационал социализма *(с неговото урудливо дете – глобализма)*, довели до милиони жертви, стотици хиляди от които наши сънародници (*говорим и за българите избити в бившите СССР и Югославия*).

След задълбочаващото се отделяне от Бога предателствата, партизанщината, разцепленията и братоубийствата стават като болест за нашия народ. Поколение след поколение проблемите се разрастват, за да се стигне до комунизма и до пълното отричане от Бога на голяма част от нашето общество, заменило вярата в Спасителя с култ към вождове (*все едно сме някакви диваци*), забравило за Царството Небесно и тръгнало да преследва някакви неосъществими утопии на фантастични земни общества. Съвсем логично еретическата ни „църква“ признава комунистическата богоборческа власт и висшият ѝ клир постепенно бива заменен от откровени антихристи, агенти на службите, които преднамерено въвличат паството и под анатемите наложени на болшевизма, новостилието и икуменизма. В резултат на това моралният срив продължава да се разраства, за да се достигне до съвременното отчайващо положение на една бавно умираща нация – А ВСИЧКО ЗАПОЧНА ОТ НАЦИОНАЛНИЯ ИДЕАЛ ЗА НЕЗАВИСИМОСТ. Това е измамата и гаврата осъществена от сатана и неговите жидомасонски слуги над нашия многострадален народ.

Ще припомним думите на Климент (Леонтиев) перифразирайки ги за нашата родина: „**Църквата е вечна, но България не е вечна, и лишавайки се от православието тя ще погине**“.

Поучавайки се от трагичната история на схизмата на племенността, **ПРЕВЪРНАЛА СЕ В ТРАГЕДИЯ ЗА НАШИЯ НАРОД**, когото великия свети Фотий Патриарх Константинополски назовал „славен паметник на своите трудове“, НЕКА ДА ПАЗИМ ИСТИНСКАТА ПРАВОСЛАВНА ВЯРА, КОЯТО СМЕ ПРИЕЛИ НЯКОГА ОТ НЯКОГА ПРАВОСЛАВНАТА ЦАРИГРАДСКАТА ПАТРИАРШИЯ.

В ДНЕШНО ВРЕМЕ ИСТИНСКАТА ВЯРА Е ТАМ, КЪДЕТО ИМА ИСТИНСКО ИЗПОВЕДАНИЕ С АНАТЕМА НАД РЕЛИГИЯТА НА АНТИХРИСТА - ИКУМЕНИЗМА.

*„**Христос Господ е нарекъл Съборната Църква тази, която държи истинното и спасително изповедание на Вярата**“*

Св. Максим Изповедник

Ние от Православни будители вярваме, че Църквата Христова е запазена по думите на Христа **…”*ще съградя църквата Си, и портите адови няма да й надделеят*"…** (Мат. 16:18), защото има стотици т. нар. „непоменаващи“ монаси на Атон, много от които са в пълно уединение и не са се присъединили към никой лъже синод. Има и множество **катакомбни** общини и в Гърция и в Русия и на други места по света.

Например катакомбната църква в Русия възниква много отдавна. **В РУСИЯ И ПО СВЕТА ОСТАВАТ МНОГО ИСТИНСКИ ПРАВОСЛАВНИ, КОИТО ОСЪЖДАТ ИКУМЕНИЗМА, НЕГОВИТЕ ЦЪРКВИ И**

ПОДРАЗДЕЛЕНИЯ, С ТЕХНИТЕ ФАЛШИВИ СВЕТЦИ. Те са проклели антихристовата религия и участващите в нея, не встъпват в общение с никой нечестив и не признават никой еретически "светец".

ТОВА Е ОБЩОТО МЕЖДУ ВСИЧКИ ТЯХ И НАС – ИСТИНСКАТА ПРАВОСЛАВНА И СПАСИТЕЛНА ВЯРА, СЪСТОЯЩА СЕ В ТВЪРДО ПАЗЕНЕ НА ИСТИНСКОТО ПРАВОСЛАВНО ИЗПОВЕДАНИЕ, СЛЕДВАНЕ ТОЧНО НА БОЖИЯ ЗАКОН, КАЗАНОТО ОТ СВЕТИЯ ДУХ В СВЕТОТО ПИСАНИЕ, ПРЕДАНИЕТО НА ЦЪРКВАТА И РЕШЕНИЯТА НА СЪБОРИТЕ! СЪОТВЕТНО ОТДЕЛЯНЕ, ПРОКЛЕВАНЕ И ОГРАЖДАНЕ ОТ ВСЯКО САТАНИНСКО ДЕЛО, АНАТЕМОСВАНЕ НА ВСЯКА ЕРЕС, ЗЛОВЕРИЕ, БЕЗБОЖИЕ И БОГОХУЛСТВО, ДУХОВНО ОТСТРАНЯВАНЕ И НЕОБЩЕНИЕ С КОЙТО И ДА Е ЕРЕТИК, ЕЗИЧНИК, ИУДОМАСОН, НЕЧЕСТИВ ИЛИ ЗЛОВЕРЕН, ЯВЕН ИЛИ ПРИКРИТ ИКУМЕНИСТ!

„**Блаже́н муж, и́же не и́де на сове́т нечести́вых** и на пути́ гре́шных не ста, и на седа́лищи губи́телей не се́де, но в зако́не Госпо́дни во́ля его́,..“

(***Блажен е оня човек, който не отива в събранието на нечестивци, в пътя на грешници не стои и в сборището на развратители не седи, а в закона на Господа е волята му,..***)

(Пс. 1:1,2)

ТОВА НИ ЗАПОВЯДВАТ И СВЕТИТЕ СЪБОРИ НА ЦЪРКВАТА:

„Изобщо заповядваме, единомишленици с православния и вселенски събор от клира **по никой начин да не се подчиняват на отстъпили или ОТСТЪПВАЩИ от**

православието епископи.“ ***(3-то правило на III Вселенски събор)***

”… ония, които се отделят от общение със своя предстоятел поради някои ереси, осъдени от светите събори или от отците, т. е. когато той открито проповядва ерес и явно учи това в Църквата, такива не само не ще подлежат на каноническо наказание за това, че преди да има съборно решение са се отделили от такъв епископ, а, напротив, ще заслужат чест, която се пада на православни, понеже те не са осъдили епископи, а лъжеепископи и лъжеучители, и не са разсекли с разкол единството на Църквата, а, обратно, побързали са да освободят Църквата от разколи и разцепвания.***”(15-то правило на Двукратния Константинополски събор).***

ТОВА ДНЕС, В ТЕЗИ КРАЙНИ АНТИХРИСТОВИ ВРЕМЕНА, ТРЯБВА ДА НАПРАВИ ВСЕКИ ИСТИНСКИ ПРАВОСЛАВЕН ХРИСТИЯНИН – МИРЯНИН ИЛИ ДУХОВНИК!

ТОВА СА НИ ПОКАЗАЛИ СВЕТИТЕ ИЗПОВЕДНИЦИ НА ВЯРАТА, КОИТО ВЪВ ВРЕМЕНА НА УСИЛВАНЕ НА ЕРЕСИТЕ, ПРИТЕСНЕНИЯ И ГОНЕНИЯ СА АНАТЕМОСВАЛИ НЕЧЕСТИВИТЕ, ОТКАЗВАЛИ СА КАТЕГОРИЧНО МОЛИТВИ, СЛУЖБИ И ПРИЧЕСТЯВАНЕ С ТЯХ, И СА СЕ ОТДЕЛЯЛИ: "Затова излезте из средата им и се отделете, казва Господ, и до нечисто се не допирайте, **и Аз ще ви приема**"; "и ще ви бъда Отец, а вие ще бъдете Мои синове и дъщери", казва Господ Вседържител“ (2 Кор. 6:17,18).

„И ТЪЙ, БРАТЯ, **СТОЙТЕ И ДРЪЖТЕ ПРЕДАНИЯТА**, КОИТО НАУЧИХТЕ БИЛО ЧРЕЗ НАШЕ СЛОВО, БИЛО ЧРЕЗ НАШЕ ПОСЛАНИЕ“ (*2 Сол. 2:13-15*). Амин.

Още темата на тази статия: Ислямската духовна същност на българската „православна“ „църква“

Тук разглеждаме по–подробно къде и как се е съхранила вечната Църква: **КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО**

---

buditeli.info © 2017